Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjunde avdelningen)

den 4 oktober 2024*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artikel 1.1 – Tillämpningsområde – Privaträttens område – Begrepp – Förfarande som syftar till att ersätta svarandens samtycke till överlämnande av egendom deponerad vid domstol, vilken beslagtagits av de brottsbekämpande myndigheterna – Artikel 8.2 – Talan som avser återgångskrav eller annat liknande – Begreppet tredje man”

I mål C-494/23 [Mahá] [i],

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Tjeckien) genom beslut av den 7 juni 2023, som inkom till domstolen den 3 augusti 2023, i målet

QE,

IJ

mot

DP,

EB,

meddelar

DOMSTOLEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Biltgen (referent) samt domarna N. Wahl och M.L. Arastey Sahún,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: tjeckiska.

[i] Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Tysklands regering, genom J. Möller, M. Hellmann och J. Simon, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom S. Noë och K. Walkerová, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 1.1 och 8.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

2 Begäran om förhandsavgörande har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, QE och IJ, två personer som är bosatta i Tjeckien, och, å andra sidan, DP och EB, två personer som är bosatta i Frankrike. Målet rör överlämnande av ett fordon som köpts av QE och JJ och som deponerats vid domstol.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Brysselkonventionen

3 I avdelning I i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32) (nedan kallad Brysselkonventionen), föreskrivs följande:

”Denna konvention är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om.

…”

Förordning (EG) nr 44/2001

4 I artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1), som var i kraft till och med den 9 januari 2015 och upphävdes genom förordning nr 1215/2012, föreskrevs följande:

”Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.”

Förordning nr 1215/2012

5 Skäl 10 i förordning nr 1215/2012 har följande lydelse:

”Tillämpningsområdet för denna förordning bör täcka de väsentliga delarna av privaträtten utom vissa väl definierade delar, …”

6 I artikel 1.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av offentliga maktbefogenheter (*acta jure imperii*).”

7 I artikel 8 i förordningen föreskrivs följande:

”Talan mot en person som har hemvist i en medlemsstat kan även väckas i följande fall:

…

2) Om talan avser återgångskrav eller annat liknande, vid den domstol där det ursprungliga käromålet är anhängigt, såvida inte detta har väckts endast för att få talan mot tredje man prövad vid annan domstol än den som annars skulle ha varit behörig att pröva talan mot honom.

…”

8 I artikel 26.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Utöver den behörighet som en domstol i en medlemsstat har enligt andra bestämmelser i denna förordning, är domstolen behörig om svaranden går i svaromål inför denna. …”

Tjeckisk rätt

Lag nr 141/1961 om straffprocessen (straffprocesslagen)

9 I 80 § punkterna 1 och 3 zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) (lag nr 141/1961 om straffprocessen (straffprocesslagen)), föreskrivs följande:

”1) Om det föremål som överlämnats eller beslagtagits inte längre behövs för att fullfölja förfarandet och om en konfiskering eller ett beslagtagande inte är möjligt, ska det återlämnas till den person som överlämnat det eller till den person från vilken det fråntagits. Om en annan person gör gällande rätt till föremålet ska föremålet överlämnas till den person vars rätt till föremålet inte kan ifrågasättas. I tveksamma fall ska föremålet deponeras och den person som gör gällande rätt till föremålet ska hänvisas till ett civilrättsligt förfarande. …

…

3) Det beslut som avses i [punkt 1] ska fattas av avdelningens ordförande, eller av åklagarmyndigheten eller ordningsmakten inom ramen för förundersökningen. …”

Lag nr 99/1963 om civilprocessen

10 I 88 § d zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (lag nr 99/1963 om civilprocessen), föreskrivs följande:

”I stället för den allmänna domstolen, … är den domstol vid vilken ett förfarande om deponering pågår behörig att pröva tvisten, om det rör sig om ett beslut som innebär att den part som har motsatt sig att det deponerade föremålet återlämnas till sökanden måste samtycka till detta.”

Lag nr 292/2013 om särskilda domstolsförfaranden

11 Avdelning IV första avsnittet i zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (lag nr 292/2013 om särskilda domstolsförfaranden), har rubriken ”Förfarande om deponering”. Denna avdelning innehåller bland annat artiklarna 298 och 299 i den lagen.

12 I 298 § punkt 1 den lagen, med rubriken ”Överlämnande av föremål som deponerats vid domstol”, föreskrivs följande:

”Domstolen ska överlämna det föremål som deponerats till den som är berättigad till föremålet på dennes begäran. Om föremålet har deponerats på grund av att någon annan än den som är berättigad till föremålet gör gällande rätt att få det föremål som deponerats utlämnat eller på grund av att en annan person vars samtycke är nödvändigt inte samtycker till att föremålet överlämnas till den som är berättigad till det, krävs samtycke från samtliga parter och från den person vars bestridande av överlämnandet lett till deponeringen, för att det deponerade föremålet ska kunna överlämnas. …”

13 I 299 § den lagen, med rubriken ”Ersättande av samtycke till överlämnande av deponerade föremål”, föreskrivs följande:

”1) Om samtycke till att överlämna ett föremål som deponerats vägras, kan samtycket ersättas av ett lagakraftvunnet domstolsavgörande, varigenom det slås fast att den som motsatt sig överlämnandet ska samtycka till att det deponerade föremålet överlämnas till sökanden.

2) I mål som rör ersättande av samtycke enligt punkt 1 ska den domstol vid vilken deponeringsförfarandet inleddes vara behörig.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

14 Den 19 augusti 2017 köpte QE och IJ, två personer som är bosatta i Tjeckien, ett fordon i Tyskland för 13 000 euro. Den 12 september 2017 beslagtogs fordonet av tjeckisk polis på grund av att det varit inblandat i en stöld i Frankrike. Polisen återlämnade därefter inte fordonet till QE och IJ utan det deponerades vid Okresní soud v Českých Budějovicích (Distriktsdomstolen i České Budějovice, Tjeckien), eftersom även DP och EB, två personer som är bosatta i Frankrike, i ett tidigare förfarande hade gjort gällande sin rätt till fordonet.

15 QE och IJ ansökte vid denna domstol om att den deponerade egendomen skulle återlämnas. Eftersom det i ett sådant fall enligt tjeckisk rätt krävs att samtliga berörda personer samtycker därtill väckte QE och IJ även talan och yrkade att nämnda domstol skulle meddela ett avgörande som ersatte DP:s och EB:s samtycke, så att egendomen kunde återlämnas. DP och EB underrättades om detta men inkom inte med något yttrande inom den föreskrivna fristen.

16 Den domstol som hade att pröva talan, i egenskap av domstol i första instans, konstaterade att den saknade internationell behörighet för att pröva yrkandet om att samtycket skulle ersättas då den ansåg att en sådan behörighet endast kunde fastställas på grundval av artikel 26.1 i förordning nr 1215/2012 men att DP och EB, i sin egenskap av svarande, inte hade gått i svaromål inför den.

17 QE och IJ överklagade till Krajský soud v Českých Budějovicích (Regiondomstolen i České Budějovice, Tjeckien) som genom beslut av den 5 november 2021 fastställde förstainstansdomstolens avgörande.

18 QE och IJ överklagade det beslutet till Nejvyšší soud (Högsta domstolen, Tjeckien), som är den hänskjutande domstolen, och gjorde därvid gällande att det förfarande som syftar till att ersätta ett samtycke är ett särskilt förfarande som inte följer av ett materiellt rättsförhållande mellan parterna, vilket innebär att bestämmelserna i förordning nr 1215/2012 inte är tillämpliga.

19 Den hänskjutande domstolen anser att vissa överväganden gör det möjligt att dra slutsatsen att det förfarande som syftar till att ersätta samtycke till överlämnande av ett deponerat föremål, omfattas av begreppet ”privaträttens område” i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012 och följaktligen av förordningens materiella tillämpningsområde. Syftet med deponering är således att inom ramen för en civilrättslig talan skingra alla tvivel om vem av de berörda personerna som kan få föremålet utlämnat till sig med stöd av äganderätten eller en annan rättighet. Detta förfarande, som är kontradiktoriskt, regleras dessutom av civilprocessrättsliga regler, närmare bestämt av de som avser särskilda domstolsförfaranden.

20 Den hänskjutande domstolen har emellertid angett att det är tveksamt om förordning nr 1215/2012 är tillämplig då det aktuella förfarandet är ett särskilt förfarande. Trots att deponeringsförfarandet och det förfarande som syftar till att ersätta samtycke till överlämnande av ett deponerat föremål är två olika typer av förfaranden, beror den omständighet att det sistnämnda förfarandet inletts nämligen i hög grad på deponeringsförfarandet.

21 Efter att ha erinrat om att de tjeckiska domstolarnas behörighet i fråga om ett deponeringsförfarande grundar sig på de brottsbekämpande myndigheternas utövande av offentliga maktbefogenheter, har den hänskjutande domstolen dragit en parallell till domen av den 18 september 2019, Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), i vilken EU-domstolen slog fast att en talan om fastställelse av en fordran för registrering i ett insolvensförfarande är direkt hänförlig till ett insolvensförfarande, har ett nära samband med detta och har sitt ursprung i rättsregler om insolvensförfaranden.

22 Den hänskjutande domstolen har dessutom betonat att om internationell behörighet avseende förfaranden som syftar till att ersätta samtycke till överlämnande av ett deponerat föremål, tilläts fastställas enligt behörighetsbestämmelserna i förordning nr 1215/2012, skulle parterna i deponeringsförfarandet kunna förmås att agera strategiskt, på så sätt att vissa parter i förfarandet förblir passiva och väntar på att talan väcks mot dem vid domstolen i den medlemsstat där de har hemvist i enlighet med den allmänna regeln i artikel 4 i förordningen.

23 Den hänskjutande domstolen hyser även tvivel om tolkningen av artikel 8.2 i förordning nr 1215/2012 vad gäller de behörighetsbestämmelser som är tillämpliga i fråga om en talan som avser återgångskrav eller annat liknande, i synnerhet på grund av att det i flera språkversioner av denna bestämmelse hänvisas till begreppen ”tredje man” och ”förfarande som involverar tredje man”.

24 För det fall frågan huruvida det förfarande som syftar till att ersätta samtycke till överlämnande av ett deponerat föremål, omfattas av begreppet ”privaträttens område” i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012, ska besvaras jakande vill den hänskjutande domstolen följaktligen få klarhet i om det är möjligt att tolka artikel 8.2 i förordningen på så sätt, att den är tillämplig på ett sådant förfarande.

25 Mot denna bakgrund beslutade Nejvyšší soud (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 1.1 i [förordning nr 1215/2012] tolkas så, att ett förfarande som syftar till att ersätta svarandens samtycke till överlämnande av ett föremål deponerat vid domstol, och som är prejudiciellt i förhållande till förfarandet om deponering vid domstolen som inletts till följd av att det föremål som beslagtagits av brottsbekämpande myndigheter deponerats vid domstolen, omfattas av begreppet ’privaträttens område’ i den mening som avses i denna bestämmelse?

2) Om svaret på den första frågan är jakande, ska artikel 8.2 i [förordning nr 1215/2012] tolkas så, att en talan om ersättande av ett samtycke till överlämnande av ett föremål deponerat vid domstol, som väckts av en av parterna i förfarandet om deponering vid den domstol där föremålet deponerades, mot en annan part i detta förfarande, ska anses vara en sådan talan som avses i denna bestämmelse?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

26 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att begreppet ”privaträttens område”, i den mening som avses i den bestämmelsen, omfattar en talan som syftar till att ersätta svarandens samtycke i samband med en ansökan om att ett deponerat föremål ska överlämnas, när denna talan är ett särskilt förfarande i förhållande till förfarandet om deponering av det föremål som beslagtagits av de brottsbekämpande myndigheterna.

27 Det ska inledningsvis erinras om att i den mån förordning nr 1215/2012 har upphävt och ersatt förordning nr 44/2001, som i sin tur har ersatt Brysselkonventionen, gäller EU-domstolens tolkning av bestämmelserna i sistnämnda rättsakter även ”motsvarande” bestämmelser i förordning nr 1215/2012 (dom av den 30 juni 2022, Allianz Elementar Versicherung, C-652/20, EU:C:2022:514, punkt 20 och där angiven rättspraxis).

28 Detta är fallet vad gäller artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012, enligt vilken denna förordning ”är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om …”, i den mån denna bestämmelse motsvarar artikel 1.1 i förordning nr 44/2001 och artikel 1 första stycket första meningen i Brysselkonventionen.

29 Enligt fast rättspraxis ska begreppet ”privaträttens område”, för att i möjligaste mån säkerställa att de rättigheter och skyldigheter som följer av förordning nr 1215/2012 är lika och enhetliga för medlemsstaterna och för berörda personer, inte tolkas som en ren hänvisning till nationell rätt i endera av de berörda staterna. Det ska betraktas som ett självständigt begrepp som ska tolkas mot bakgrund av dels förordningens mål och systematik, dels de allmänna principer som framgår

av samtliga nationella rättssystem (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 maj 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punkt 30 och där angiven rättspraxis, och dom av den 16 juli 2020, Movic m.fl., C-73/19, EU:C:2020:568, punkt 33).

30 Det framgår i detta avseende av domstolens praxis att även om vissa tvister mellan en myndighet och ett privaträttsligt subjekt kan omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1215/2012 när talan avser handlingar som utförts *jure gestionis*, så förhåller det sig annorlunda när myndigheten utövar offentliga maktbefogenheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2021, TOTO och Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och dom av den 22 december 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

31 Den omständigheten att en av parterna i målet har utövat offentliga maktbefogenheter, på grund av att den parten har utövat befogenheter som går utöver de allmänna rättsregler som är tillämpliga i förhållandet mellan enskilda, innebär nämligen att tvisten inte omfattas av ”privaträttens område”, i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2021, TOTO och Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punkt 38 och där angiven rättspraxis, och dom av den 22 december 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

32 För att avgöra huruvida ett område omfattas av ”privaträttens område”, i den mening som avses i artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012, och därmed av förordningens tillämpningsområde, är det nödvändigt att identifiera det rättsliga förhållandet mellan de tvistande parterna och föremålet för tvisten eller, alternativt, att granska grunderna för talan eller de närmare bestämmelserna om hur denna talan ska väckas och föras (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2021, TOTO och Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och dom av den 22 december 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

33 Även om det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra denna prövning, bör domstolen emellertid – mot bakgrund av de yttranden som har inkommit till den – göra vissa klargöranden beträffande vilka omständigheter som kan beaktas.

34 Domstolen har således redan slagit fast att begreppet ”privaträttens område” omfattar en tvist mellan två företag i ett förfarande för hävande av en kvarstad avseende leverans av bränsle för en militär insats, eftersom den omständigheten att viss verksamhet har ett offentligt syfte inte i sig är tillräcklig för att kvalificera denna verksamhet som bedriven *jure imperii* (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2020, Supreme Site Services m.fl., C-186/19, EU:C:2020:638, punkterna 65 och 66). Domstolen fann emellertid att så inte är fallet med en begäran om att tillerkännas behörighet att fastställa framtida överträdelser genom ett enkelt protokoll som upprättats av en tjänsteman vid den aktuella myndigheten, eftersom en sådan begäran i själva verket avser befogenheter som går utöver de allmänna rättsregler som gäller i förhållandet mellan enskilda (dom av den 22 december 2022, Eurelec Trading, C-98/22, EU:C:2022:1032, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

35 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att en talan som syftar till att ersätta samtycke till överlämnande av ett föremål som deponerats vid domstol utgör ett förfarande som gör det möjligt att ersätta svarandens uteblivna samtycke till begäran om överlämnande av det deponerade föremålet med ett domstolsavgörande för att fastställa till vem den rättsliga myndigheten ska överlämna det deponerade föremålet.

36 Såsom den hänskjutande domstolen har preciserat utgör denna talan, som grundar sig på det beslag som har beslutats av de brottsbekämpande myndigheterna och förfarandet om deponering av den aktuella egendomen, en nödvändig förutsättning för att ett beslut om överlämnande av den egendom som deponerats vid domstol ska kunna fattas och ett överlämnande av denna ska kunna ske.

37 Härav följer att det förfarande som syftar till att ersätta ett samtycke, med hänsyn till såväl föremålet för förfarandet som dess grunder, är oupplösligt förbundet med de brottsbekämpande myndigheternas beslag av den aktuella egendomen och med den efterföljande depositionen av denna, vilket innebär att förfarandet inte kan prövas utan att dessa förfaranden beaktas.

38 Beslag av egendom i samband med ett straffrättsligt förfarande och den efterföljande depositionen av denna vid domstol utgör emellertid ett typiskt uttryck för offentliga maktbefogenheter, i synnerhet eftersom beslut härom fattas ensidigt av de brottsbekämpande myndigheterna och är bindande för de berörda parterna i tvisten.

39 En tvist av denna karaktär har nämligen sin grund i att en av parterna i tvisten har utövat offentliga maktbefogenheter, eftersom den har utövat befogenheter som avviker från de rättsregler som är tillämpliga i förhållandet mellan enskilda (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2007, Lechouritou m.fl., C-292/05, EU:C:2007:102, punkt 34).

40 Härav följer att en talan som syftar till att ersätta samtycke, eftersom den utgör ett särskilt förfarande i förhållande till deponeringen vid domstol av den egendom som beslagtagits av de brottsbekämpande myndigheterna och föregår överlämnandet av den deponerade egendomen, även ska anses utgöra ett utövande av offentliga maktbefogenheter.

41 EU-domstolen har i detta avseende redan slagit fast att även om en tvist på grund av föremålet för tvisten inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1215/2012, kan förekomsten av en prejudiciell fråga som domstolen måste ta ställning till för att avgöra tvisten inte motivera att förordningen tillämpas, oavsett vad denna fråga gäller (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 1991, Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, punkt 26).

42 Det skulle för övrigt strida mot principen om rättssäkerhet, som utgör ett av syftena med förordning nr 1215/2012, om förordningens tillämplighet kunde förändras beroende på att det föreligger en prejudiciell fråga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 maj 2003, Préservatrice foncière TIARD m.fl., C-266/01, EU:C:2003:282, punkt 42).

43 En sådan tolkning påverkas inte heller av den omständigheten att detta föregående förfarande äger rum mellan enskilda, utan att de brottsbekämpande myndigheterna deltar, att förfarandet är kontradiktoriskt och att de närmare bestämmelserna om hur detta förfarande ska inledas och genomföras regleras av civilprocessrättsliga regler.

44 Den omständigheten att den som ansöker om överlämnande av ett föremål som deponerats vid domstol agerar med stöd av en talan som grundas på myndighetsutövning räcker nämligen för att detta förfarande, oavsett beskaffenheten av de processuella regler som tillämpas, ska anses falla utanför tillämpningsområdet för förordning nr 1215/2012. Det saknar härvid följaktligen betydelse att talan vid den hänskjutande domstolen är av privaträttslig karaktär i det avseendet att syftet med den är att fastställa till vem det föremål som beslagtagits och deponerats, ska överlämnas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2007, Lechouritou m.fl., C-292/05, EU:C:2007:102, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

45 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 1.1 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att begreppet ”privaträttens område”, i den mening som avses i den bestämmelsen, inte omfattar en talan som syftar till att ersätta svarandens samtycke i samband med en ansökan om att ett deponerat föremål ska överlämnas, när denna talan är ett särskilt förfarande i förhållande till förfarandet om deponering av det föremål som beslagtagits av de brottsbekämpande myndigheterna.

Den andra frågan

46 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning att besvara den andra frågan.

Rättegångskostnader

47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjunde avdelningen) följande:

Artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

ska tolkas så,

att begreppet ”privaträttens område”, i den mening som avses i den bestämmelsen, inte omfattar en talan som syftar till att ersätta svarandens samtycke i samband med en ansökan om att ett deponerat föremål ska överlämnas, när denna talan är ett särskilt förfarande i förhållande till förfarandet om deponering av det föremål som beslagtagits av de brottsbekämpande myndigheterna.

Underskrifter